

Естествено е, когато обичаш някого и ти е хубаво с него... да искаш да бъдеш с него... да копнееш за споделеност. Когато липсва тази възможност, пък е естествено да се породи тъга. Но... в Любовта това са двете страни на монетата. Който се страхува от болката, се затваря за Любовта и се превръща постепенно, но сигурно в мъртвец приживе. А аз не искам да бъда мъртвец... преди да съм живял! Готов съм да страдам, но и да получа благословението и благодатта на Любовта. Готов съм да ги изкупя! Любовта е, която ни изпълва с живот. Всичко друго е химера, заместител... защото Основата на Битието е Любовта. Неслучайно е казано, че Бог е Любов! И който иска да се докосне до Неговата Същина, да заживее в хармония с нея - трябва да обича! Колкото повече обичаш, толкова по - близо си до Бога! Затвориш ли се за Любовта, достъпът до Него става невъзможен. И сам себе си зазидваш. Спомни си историята, когато Исус мие краката на своите ученици! Защо го прави и защо им казва, че който не е съгласен Той да му измие краката, няма дял с Него? Истината е (макар че ние си мислим обикновено обратното), че Учителят търси своите ученици, а не обратното! Той им предлага Любовта и Мъдростта Си, но... те са тези, които отхвърлят или приемат Неговия Дар. Затова Учителят е дълбоко благодарен на всеки ученик, който се отзовава на поканата Му. Затова и Христос, т.е. Божественото всеки ден чука на вратичката, но... не на ума ни, а на сърцето ни. И който Му отвори - е благословен. Който я затръшне под носа Му - изпуска шанса.

Когато загинаха децата – мои ученици, при катастрофата в река Лим на 4 април 2004 година – един повратен момент в моя живот... прозрях нещо много важно и си казах, че ще съблюдавам това мое прозрение до края на живота си. Какво беше то? Почувствах и осъзнах колко много съм обичал тези деца и колко много любов и нежност не съм изразявал, а скъпернически съм спестил. И после... после е късно да целуваш и прегръщаш мъртвото тяло... Има неща, които са невъзвратими!

Разбирате ли - ние трябва да се обичаме и да изразяваме Любовта си, докато сме все още тук, защото... утре може и да ни няма вече! И затова тогава си казах, зарекох се, че всеки ден общението ми с някого... особено с хората, които обичам и на които държа най - много, ще бъде като за последно. Тогава си цял, защото няма закога да пестиш и да отлагаш! И така... всеки миг може да бъде превърнат в паметен, в едно своеобразно кресчендо... животът ти да стане изключително наситен, а ти - по-жив от всякога! И ще те обгърне по този начин такава аура на Любов, че дори и тези, които не те познават и минават покрай теб, ще усещат нещо от уханието ѝ и ще се обръщат след теб, но не заради външната ти красота, а за нещо, скрито и невидимо, което е вътре в теб и с което ти си дарявал хората. Ти си им дарявал не само Любовта си, а бидейки едно с нея, си им дарявал Себе си - нито повече, нито по - малко.

Ако искаш, ти, който четеш това, приеми тези думи като откровение от Духа. Ако искаш, ги приеми като мое творение. Но те... просто дойдоха... Написах ги, без да се замислям. Това е. Така стават нещата при мен. И така живея. Винаги съм се молил за това. Винаги... преди всичко... съм имал предвид не моята лична воля и желание, а Божията! Аз не желая нищо за себе си, ако то не е съобразено с

Божията воля. Затова си имам и една любима молитва: „Господи, давай ми не това, което аз желая, а това, което Ти искаш да ми дадеш. И нека Твоята воля да бъде и моя! Амин“

Бъдете благословени и помнете, приятели, че този, който благославя – ще наследи благословение!